

**Berg:** Ved at høre paa Forhandlingen i de to sidste Dage er jeg til Slutning kommen til at spørge mig selv: er nu ogsaa Stillingen klar mellem den saakaldte nye Regjering og Folkethinget, og hvis den er det, eller ikke er det, af hvilke Grunde, og endelig, selv om den er klar mellem Folkethinget og Regjeringen, er det da ogsaa klart for Folket, hvorledes denne Klarhed er kommen til Stede. Jeg har ikke kunnet besvare disse Spørgsmaal bekræftende, og jeg har derfor vovet at forlange Ordet for at forsøge paa at yde et lille Bidrag til den rette Opklarelse. Den ærede Regjering kaldes et nyt Ministerium, men vi maa jo ikke glemme, at 4 af de 7 Medlemmer have hørt til et tidligere Ministerium, hvis Forhold til os jeg ikke nærmere skal komme ind paa. Det er derfor ganske naturligt, at man tager skarpt i Die, om det virkelig kan siges at være en ny Regjering eller den gamle, der ses igjen, om end noget udvortes forandret. Den Gang, vi sidst forhandlede her i denne Sal, før end vi skiftes ad — jeg tror, det var en af de sidste eller maaske den aller sidste Dag — da havde vi, som det vil erindres, en meget fornøjelig Forhandling, og den var navnlig interessant derved, at der var et Mindretal i Salen, der vendte det parlamentariske Princip paa Hovedet, og i Kraft af dette paa Hovedet satte Princip forlangte Regjeringens Lydighed. Det forekom mig meget naturligt, at den høie Regjering ikke kunde indordne sig under denne mærkelige Fordring fra Mindretallets Side. Saa kom Bevægelserne for en Forandring i Regjeringen. Man har hørt forskellige Relationer om dette Forhold; man har hørt den, at det var et Tryk i Virkeligheden fra Flertallets Side, der fremkaldte disse Bevægelser indenfor Ministeriets Omraade, og man har ogsaa hørt den, at det slet ikke var Flertallet, det vilde være en Fornærmelse imod den høie aflagte Regjering, om den nogeninde skulde have nedladt sig til at tage noget som helst Hensyn til Folkethingets Flertal, men at det selvfølgelig maatte være Mindretallet, der havde fremkaldt denne Bevægelse. Dette skal jeg imidlertid ikke komme ind paa; jeg skal lade staa den, hvorvidt Ministeriets Forsvarere — det vil sige det gamle Ministeriums, thi den nuværende Regjering skal jo være ny — høre til dem, om hvilke man siger: Gud fri mig fra mine Venner, hvorledes det saa gaar med Modstanderne, thi noget Smitgende skulde det ikke være for en Regjering, om man ikke engang i dens Grav kunde give den den Ros, at den var kommen til at antage rigtige Principer i Slutningen af sit Liv. Saa meget er imidlertid vist, at den nye Regjering, som man nu kalder den, er fremkommen under meget lange og vistnok meget haarde Smertes, det er os Alle bekendt. Nu kunde jo disse Banfælgeligheder ganske vist være opstaaede derved, at man ikke vidste, paa hvilken Maade man bedst kunde komme Folkethingets Flertal imøde, men de kunde ogsaa være

opstaaede derved, at man ikke vidste, paa hvilken Maade man bedst kunde undgaa at komme det imøde. Hvad enten man nu imidlertid under disse Bevægelser har søgt at imødekomme eller frigjøre sig for det parlamentariske Krav, saa er jeg dog tilbøjelig til at tro, at dette Krav har spillet som en Nisje med allevegne i disse Bevægelser, og dersom Folkethinget ikke havde været, som det nu er, vilde disse Banfælgeligheder ved at danne en ny Regjering ikke have været tilstede. Saa kom Regjeringen. Som et æret Medlem i et foregaaende Møde har udtalt, kunde jo den nye Regjering, naar vi tog den aldeles ubeset, betragtes som en endnu stærkere Kampregjering end den forrige, og den kunde ogsaa betragtes som en imødekommende Regjering mod Folkethinget, men der er væsentlig Forskel paa, af hvilke Grunde Imødekommenheden frengaar. Man kunde tænke sig — jeg anlægger ikke bestemt disse Betragtninger paa det nærværende Tilfælde — at den nye Regjering var imødekommende mere paa Grund af Frygt for den Betydning, som Folkethinget dog, hvor meget man end vil nebsatte dets Betydning, har, og selv med en saadan Regjering kunde der udrettes en Del ved Samarbejde med den, men det er dog temmelig klart, at Samarbejdet først vilde faae rigtig Betydning, naar den Imødekommen, som man forudsætter hos den nye Regjering, fæstes af Kjærlighed, det vil sige af fælles Deltagelse i de ledende Principer, som Folkethinget vilde have sat igjennem. Vi have vel Alle sammen forholdt os taagtagende lige overfor, hvad der i saa Henseende vilde komme, om det var en Kampregjering, om det var en Regjering, der som paa kvantsvis vilde faa lidt som muligt, eller om det var en Regjering, der ved tidligere Forhandlinger var kommen til at indse, at Skeen maatte tages i en anden Haand, og at Folkets Krav burde i en anden Grad ske Fyldest. Jeg skal imødekomme, jeg haaber til alle Sider, ved ikke i den Henseende nu at sælde nogen Dom, end ikke udtale nogen bestemt Overbevisning om, hvad den nærmeste Tid synes at kunne bringe. Man har sagt, at Enden er ikke altid Begyndelsen lig, men jeg skal sige, at det, der foreligger, har ikke gjort det Indtryk paa mig, at der her er nogen Principforandring tilstede i Regjeringens Stilling. Vi have en Throntale og vi have et Finanslovbudget. Regjeringens Throntale har jeg sammenlignet med andre Throntaler, og jeg har ikke kunnet faae ud, at den er i nogen Grad mere tiltalende end andre Throntaler, vi have. Den begynder med en Lovprisning, saa vidt jeg kan skjønne, af den islandske Forfatning, men den er dog efter min Opfattelse bygget paa saadanne Principer, at jeg er tilbøjelig til at tro, at nogen egentlig Glæde over de Grundsatninger, der ere nedlagte i den islandske Forfatning, ingeninde vil kunne komme tilstede i det danske Folkething, saalænge som dette — og jeg haaber, det altid skal ske — er udgaaet fra den almindelige Valg-